Runinga tütar ja kaupmees.

Rufagil linnas elas üks kaupmees. Mehel oli oma poodikene ja elas naisega ilusasti päewast päewa, sest et kauplus hästi jooksis. Aga häkitselt, tee mis tahad, ei astu enam inimese hingegi poodi. Mees mõtleb ja mõtle!, et mis see peaks tähendama, kas on ehk ta pood ära nõiutud? – aga mingisugust põhjust ta ei leidnud. Mehel hakkab juba kibe lugu kätte tulema, sest teenistust ei ole enam mingisugust ja kõht tahab ka oma lugu süüa. Nõnda waeweldes elab mees pihust suhu kolm aastat järge mööda ära.

Kolme aasta pärast astub ühel päewal närus riides sandi-poisikene poodi ja palub, et kaupmees teda oma juurde poisiks wõtaks.

Kaupmees ütleb: „Ei tea, mis ma weel sinuga pean tegema, kui omal juba isegi peenike pihus on. Kolm aastat seisab mul kauplus kinni ja üksgi elaw hing ei tösta oma jalga üle läwe ja ei saagi wist töstma."

Kuid pois ei jäta oma palwet ja palub et kaupmees teda oma juurde wõtaks, siis hakata tema kauplus hästi jooksma. Ei aita ka kaupmehel mun nõun, kui wõta sandi-pois omale abiliseks ja poisiks.